

Arrest

nr. 101 868 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 20 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 juni 2012 een tweede asielaanvraag in in België.

1.2. Op 27 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A.N. {...} geboren te {...}

van nationaliteit te zijn: Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b/c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 26/06/2012 een tweede asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde naar Afghanistan te zijn teruggekeerd nadat ze op 18/01/2012 door België naar Italië werd overgezet op basis van art. 9.4 van de Dublinverordening. Betrokkene kan echter van haar terugkeer geen enkel begin van bewijs voorleggen. Betrokkene beweert vervolgens via Dubai naar België te zijn gereisd en het Belgisch grondgebied op 25/06/2012 te zijn binnengekomen. Betrokkene kan echter geen enkel reis- of identiteitsdocument voorleggen.

Rekening houdend met de beschikbare gegevens werd op 17/07/2012 op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 31/08/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 20.1.b/c van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 05/11/2012.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt om welke redenen ze precies in België haar asielaanvraag wou indienen, verklaart betrokkene dat België het eerste Europese land is waar ze een asielaanvraag indient. Tijdens haar eerste interview bij de DVZ van 22/09/2011 verklaarde ze echter dat België een goed land is en dat ze door een Belgisch koppel in Italië geadviseerd werd naar België te komen. Betrokkene verklaarde toen dat ze niet naar Italië terug wou omdat ze moeite had gedaan om naar hier te komen. We merken op dat haar verklaringen van toen en nu niet overeenstemmen en haar huidige verklaringen niet aannemelijk zijn.

De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag zal behandeld worden volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Daarnaast verwijzen we naar het recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 februari 2012 die de bestaande jurisprudentie over de terugkeer van asielzoekers naar Italië onder de Dublin II-verordening bevestigt: <http://www.rvvce.be/rvv/index.php/fr/nieuws/nieuws-rvv/146-terugzendingen-naar-italie>.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar land van herkomst vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling

die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zij zich niet veilig voelt in Italië omwille van het feit dat de neven van haar man in Italië wonen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene brengt geen concrete elementen en/of bewijzen aan van deze verklaarde onveiligheid hetgeen gezien de verklaring dat zij zich niet veilig voelt in Italië op zijn minst merkwaardig is. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen aflegt. Tot slot merken we op dat indien betrokkene zich niet veilig zou voelen in Italië zij een beroep dient te doen op de bevoegde Italiaanse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. Betrokkene geeft ook geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen – indien nodig – voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien ten minste vijf dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België en Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene vermeldt enkele gezondheidsproblemen te hebben. Er zijn echter geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier die aantonen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1.b/c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de 7 (zeven) dagen te verlaten en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 28 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 7 januari 2013.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2. en 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, van het principe van een goede administratie en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel alsook schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het IVRK en artikel 22bis van de Grondwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“MOYEN UNIQUE : Violation de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ; des articles 3.2 et 15 du Règlement (CE) n° 343/2003 du Conseil du 18 février 2003 établissant les critères et mécanismes de

détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des États membres par un ressortissant d'un pays tiers ; du principe de bonne administration et plus particulièrement de prudence et de bonne foi ; du principe de proportionnalité, de l'article 3 de la Convention européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, de l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant et de l'article 22bis de la Constitution.

Les textes violés

L'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers stipule que :

§ 1er. (Dès que l'étranger introduit une demande d'asile à la frontière ou à l'intérieur du Royaume, conformément à l'article 50, 50bis, 50ter ou 57), le Ministre ou son délégué procède à la détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile, en application (de la réglementation européenne liant la Belgique).

(A cette fin, peut être maintenu dans un lieu déterminé le temps strictement nécessaire, sans que la durée de ce maintien ou de cette détention puisse excéder un mois :

1° l'étranger qui dispose d'un titre de séjour ou d'un document de voyage, revêtu d'un visa ou d'une attestation tenant lieu de visa, dont la durée de validité est expirée, délivré par un Etat tenu par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable du traitement de la demande d'asile, ou

2° l'étranger qui ne dispose pas des documents d'entrée visés à l'article 2 et qui, d'après ses propres dires, a séjourné dans un tel Etat, ou;

3° l'étranger qui ne dispose pas des documents d'entrée visés à l'article 2 et dont la prise d'empreintes digitales conformément à l'article 51/3 indique qu'il a séjourné dans un tel Etat. Lorsqu'il est démontré que le traitement d'une demande de prise ou de reprise en charge d'un demandeur d'asile est particulièrement complexe, le délai de maintien ou de détention peut être prolongé par le ministre ou son délégué d'une période d'un mois.)

((Nonobstant l'alinéa 1er), (le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides) examine la demande d'asile introduite par un bénéficiaire de la protection temporaire autorisé à ce titre à séjourner dans le Royaume)

(Si l'étranger ne donne pas suite à une convocation ou à une demande de renseignements dans les quinze jours de l'envoi de celle-ci, il est présumé avoir renoncé à sa demande d'asile.)

§ 2. (Même si en vertu des critères de la réglementation européenne, liant la Belgique, le traitement de la demande n'incombe pas à la Belgique, le ministre ou son délégué peut à tout moment décider que la Belgique est responsable pour l'examen de la demande.) La demande dont le traitement incombe à la Belgique, ou dont elle assume la responsabilité, est examinée conformément aux dispositions de la présente loi.

§ 3. Si la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande, le Ministre ou son délégué saisit l'Etat responsable aux fins de prise ou de reprise en charge du demandeur d'asile dans les conditions prévues par (la réglementation européenne liant la Belgique).

Lorsque le demandeur d'asile doit être transféré vers l'Etat responsable, le Ministre ou son délégué peut lui refuser l'entrée ou le séjour dans le Royaume et lui enjoindre de se présenter auprès des autorités compétentes de cet Etat avant une date déterminée.

Si le Ministre ou son délégué l'estime nécessaire pour garantir le transfert effectif, il peut faire ramener sans délai l'étranger à la frontière.

A cette fin, l'étranger peut être détenu ou maintenu dans un lieu déterminé pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution du transfert, sans que la durée de la détention ou du maintien puisse excéder (un mois). (Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien ou de la détention visé au § 1er, alinéa 2.)

Le préambule et les articles 3.2 et 15.1 du Règlement (CE) n° 343/2003 du Conseil du 18 février 2003 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des Etats membres par un ressortissant d'un pays tiers.

Le préambule :

« Le Conseil européen, lors de sa réunion spéciale de Tampere les 15 et 16 octobre 1999, est convenu de travailler à la mise en place d'un régime d'asile européen commun, fondé sur l'application intégrale et globale de la convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut de réfugiés, complétée par le protocole de New York du 31 janvier 1967, et d'assurer ainsi que nul ne sera renvoyé là où il risque à nouveau d'être persécuté/ c'est-à-dire de maintenir le principe de non-refoulement. À cet égard, et sans affecter les critères de responsabilité posés par le présent règlement, les Etats membres, qui respectent tous le principe de non-refoulement, sont considérés comme des pays sûrs par les ressortissants de pays tiers. »

Article 3.2 du Règlement :

« 2. Par dérogation au paragraphe 1, chaque État membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des

critères fixés dans le présent règlement. Dans ce cas, cet Etat devient l'Etat membre responsable au sens du présent règlement et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité. Le cas échéant, il en informe l'Etat membre antérieurement responsable, celui qui conduit une procédure de détermination de l'Etat membre responsable ou celui qui a été requis aux fins de prise en charge ou de reprise en charge. »

Article 15.1 du Règlement:

« 1. Tout Etat membre peut, même s'il n'est pas responsable en application des critères définis par le présent règlement, rapprocher des membres d'une même famille, ainsi que d'autres parents à charge pour des raisons humanitaires fondées, notamment; sur des motifs familiaux ou culturels. Dans ce cas, cet État membre examine, à la demande d'un autre État membre, la demande d'asile de la personne concernée. Les personnes concernées doivent y consentir. »

L'article 3 de la CEDH stipule :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

L'article 3 de la Convention Internationale des droits de l'Enfant stipule que :

« 1. Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

2. Les États parties s'engagent à assurer à l'enfant la protection et les soins nécessaires à son bien-être, compte tenu des droits et des devoirs de ses parents, de ses tuteurs ou des autres personnes légalement responsables de lui, et ils prennent à cette fin toutes les mesures législatives et administratives appropriées.

3. Les Etats parties veillent à ce que le fonctionnement des institutions, services et établissements qui ont la charge des enfants et assurent leur protection soit conforme aux normes fixées par les autorités compétentes, particulièrement dans le domaine de la sécurité et de la santé et en ce qui concerne le nombre et la compétence de leur personnel ainsi que l'existence d'un contrôle approprié. »

L'article 22bis de la Constitution stipule que :

« Chaque enfant a droit au respect de son intégrité morale, physique, psychique et sexuelle.

Chaque enfant a le droit de s'exprimer sur toute question qui le concerne; son opinion est prise en considération, eu égard à son âge et à son discernement.

Chaque enfant a le droit de bénéficier des mesures et services qui concourent à son développement.

Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale.

La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent ces droits de l'enfant »

Discussion.

La décision attaquée viole ces différentes dispositions juridiques que l'on peut rattacher à un même moyen.

Les retours basés sur le règlement Dublin II posent problème de notoriété publique en raison du fait que tous les pays signataires du règlement Dublin II ne traitent pas les demandeurs d'asile de la même manière, même si ils ont signé les mêmes conventions.

Les conditions de détention des demandeurs d'asile ainsi que l'examen sérieux de leur demande sont parfois à ce point problématiques que la Cour européenne des Droits de l'Homme a été amenée à sanctionner le renvoi sur base d'un risque de violation de l'article 3 de la CEDH, voir MSS contre Belgique et Grèce, arrêt du 21 janvier 2011, Requête n° 30696/09.

Dés lors face à des allégations détaillées relative à l'absence de possibilités d'accueil en Italie, faite par une jeune maman d'un bébé de deux mois, la partie adverse avait l'obligation d'examiner la compétence au regard de l'appartenance à un groupe particulièrement vulnérable.

Première branche : L'appartenance à un groupe vulnérable.

Une jeune femme seule avec un bébé de deux mois est particulièrement vulnérable.

Votre Conseil l'a rappelé dans une affaire similaire :

« Uit de bestreden beslissing blijkt weliswaar dat de verwerende partij naar dezelfde mensenrechten-rapporten verwijst doch op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de feit dat verzoekster bevallen is in maart 2012 en dat zij derhalve naar Italië wordt teruggestuurd met een baby van iets meer dan twee maanden, waardoor zij wel degelijk behoort tot een risicogroep.//]

Dans le cas d'espèce, comme dans l'affaire jugée par Votre Conseil, aucune acceptation formelle n'a été obtenue de l'Italie. La décision se base sur un « Tacite agreement ».

La décision attaquée mentionne des rapports internationaux et des dispositions légales, sans jamais examiner concrètement ce qui adviendra de la requérante et de son bébé de deux mois, en cas de retour en Italie.

La décision va jusqu'à conseiller à la requérante d'introduire un recours à la Cour européenne (rule 39) si ses droits sont violés.

La question qu'il convient de se poser est la suivante : que deviendront la requérante et son bébé le temps de trouver de l'aide, de trouver un avocat et d'introduire une telle procédure ?

Quelques jours à la rue pourraient suffire à mettre la vie de ce bébé en danger.

La partie adverse a la possibilité de déroger au règlement Dublin II, pour des raisons humanitaires, ce qui est assurément le cas. Pourtant il faut déplorer que l'Office des Etrangers ne fasse pas application de la clause de souveraineté.

La Cour européenne a déjà dénoncé cette pratique :

« 35?. (...) la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons

1 RW, 29 mei 2012, arrest nr 81 894, in de zaak RW 97 654/IV s'opposant à son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger. »2

De la même manière, la partie adverse connaît la situation en Italie et le risque pour les personnes vulnérables.

La Cour a déjà eu l'occasion d'interdire des transferts vers l'Italie sur base du règlement Dublin II à

1 1 reprises (liste en annexe).

On peut en conclure que la Cour octroie des règles 39, chaque fois que le requérant fait partie d'un groupe vulnérable.

La décision attaquée viole l'article 51/15 de la loi du 15.12.1980 et l'article 3.2 du Règlement Dublin en appliquant systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers l'Italie sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger

Deuxième branche : le risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Les rapports internationaux insistent sur les problèmes d'accueil en Italie et indiquent qu'il convient de ne pas renvoyer les personnes appartenant à des groupes vulnérables, dont les parents accompagnés de jeunes enfants.

Le UNHCR indique :

"In 201 1, following a significant number of arrivals from North Africa and the ensuing declaration of a state of 'humanitarian emergency', regional governments were asked to identify additional reception facilities, given that the existing reception capacity was deemed to be insufficient »3

Le rapport OSAR de mai 201 2 indique :

« Ces dernières années, l'Italie a été submergée par un grand nombre de requé- rant-e-s d'asile arrivant sur son territoire. Bien que les autorités italiennes se soient efforcées d'appliquer le système de Dublin de manière plus systématique que les années précédentes,2 l'Italie reste responsable d'un grand nombre de cas même si dans le premier rapport annuel de la Commission de l'UE sur EURODAC, on constate que 20 à 23 jours s'écoulaient avant que les autorités italiennes transfèrent les empreintes digitales dans la base des personnes ayant demandé l'asile ont à nouveau quitté le pays. Spécialement depuis que la Suisse a commencé à participer à la procédure de Dublin, l'Italie a été confrontée à une quantité énorme de requérant-e-s d'asile et d'étrangers/ères pour lesquel-

2 M.S.S. c. Belgique et Grèce, (Requête no 30696/09) - 21 janvier 2011.

3 unhcr recommendations on important aspects Of refugee protection in Italy, july 2012 les des requêtes de reprise ou de prise en charge ont été présentées. Le bureau italien de Dublin admet ouvertement qu'il n'arrive pas à traiter toutes les requêtes en temps utile3 et qu'il travaille sous forte pression.

C'est un fait que l'Italie peine encore à fournir des installations pour accueillir correctement tou-tes les requérant-es comme prescrit par la directive sur les conditions d'accueil4. Les requérant-es courent le risque de se voir refuser l'accès aux droits garantis par l'acquis de l'UE en matière d'asile pendant toutes les phases de la procédure d'asile et dans le système prévu en matière d'intégration. »

Et plus loin :

« L'unité italienne de Dublin est submergée par les requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l'unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux, le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin. Elle n'a de loin pas assez de ressources pour s'occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré à la délégation qu'elle apprécierait fort que d'autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie »4

De même le rapport NOAS, d'avril 201 1 indique :

"The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time. The result is insufficient preparation before transfers are conducted, causing cases with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition."

Et

"As discussed, cases are registered with single mothers with children not being offered assistance and accommodation during periods of various lengths after returning to Italy from Norway. There are a number of institutions of high quality dedicated to the task of caring for the welfare of this group in Italy. However, the general unpredictability connected with the transfer procedures, combined with the challenges of organizing places to stay in an Italian system under pressure, causes risks for exposing families with small children to unsafe conditions.

Recommendations:

o Returns involving small children should not be enforced unless there is sufficient evidence that proper caretaking will be provided in Italy. The situation for the children, connected to the family situation and the material conditions after return to Italy, should be carefully examined.

4 <http://www.fluechtlingshilfe.ch/droit-d-asile/ue/schengen-dublin-eHa-suisse/procedure-cl-asile-et-conditions-d-accueil-en-italie/?searchterm=italie>

o When considering cases with families with children, the health situation of the parents should be carefully checked, in order to discover mental illness and evaluate their ability to take proper care of their children."5

Il convient de souligner que la partie adverse a fait l'économie d'un examen attentif des conditions matérielles qui attendraient la requérante et son bébé en Italie.

Or ces mêmes conditions matérielles peuvent conduire à une violation de l'article 3 de la CEDH.

« La Cour rappelle qu'elle n'a pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'Etat soit engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, déc., no45603/05, CEDH 2009-...).

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face à aucun de ses besoins les plus élémentaires : se nourrir, se laver et se loger. A cela s'ajoutait, l'angoisse permanente d'être attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté à plusieurs reprises de quitter la Grèce.6 »

Il convient de souligner que la situation décrite par la Cour comme d'une particulière gravité concernait un homme seul, alors que dans le cas d'espèce il s'agit d'une jeune maman de 22 ans et d'un bébé de deux mois.

La violation de l'article 3 de la CEDH est manifeste.

L'obligation d'examen de l'intérêt supérieur de l'enfant.

La décision n'a tenu aucun compte de l'intérêt supérieur de l'enfant.

Ce faisant, la décision viole l'obligation d'examiner l'intérêt supérieur des enfants.

Dans un arrêt Nunez contre Norvège, la Cour a estimé que :

"84. Having regard to all of the above considerations, notably the children's long lasting and close bonds to their mother, the decision in the custody proceedings, the disruption and stress that the children had already experienced and the long period that elapsed before the immigration authorities took their decision to order the applicant's expulsion with a reentry ban, the Court is not convinced in the concrete and exceptional circumstances of the case that sufficient weight was attached to the best interests of the children for the purposes of Article 8 of the Convention.

Reference is made in this context also to Article 3 of the UN Convention on the Rights of the Child, according to which the best interests of the child shall be a primary consideration in all actions taken by public authorities concerning children (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland* [GC], no. 41615/07, § 135, ECHR 2010-...). The Court is therefore not satisfied that the authorities of the respondent State acted within their margin of appreciation when seeking to strike a fair balance between its public interest in ensuring effective immigration control, on the one hand, and the applicant's need to be able to remain in Norway in order to maintain her contact with her children in their best interests, on the other hand.

85. In sum, the Court concludes that the applicant's expulsion from Norway with a two-year re-entry ban would entail a violation of Article 8 of the Convention."7

Si les Etats conservent le droit de contrôler l'immigration, la Cour rappelle l'obligation d'assurer un examen de proportionnalité (« a fair balance ») entre l'intérêt public et l'intérêt des enfants.

Cet examen n'a pas été réalisé dans le cas d'espèce. C'est d'autant plus grave que dans le cas d'espèce l'intérêt de l'enfant ne doit pas s'examiner sous l'angle de l'article 8 de la CEDH, mais bien sous l'angle de l'article 3 de la CEDH.

L'absence d'accueil pour un bébé de deux mois doit être considéré comme un traitement inhumain encore plus grave vu son jeune âge que s'il s'agissait d'un adulte. Le seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH dépend de l'âge de l'enfant. L'examen sous l'angle de l'article 3 de la CIDE est d'autant plus important.

La partie adverse avait l'obligation d'examiner si la décision qu'elle prenait était compatible avec l'intérêt supérieur de l'enfant. Les articles 3 de la CIDE et 22bis de la Constitution sont d'effet direct.⁸

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 indique également à la partie adverse qu'elle doit tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant.

En n'examinant pas l'intérêt de l'enfant, la partie adverse a violé les articles 74/13, 3 de la CIDE et 22bis de la Constitution.

En conclusion quant au moyen

Face à des allégations de risque de violations des droits fondamentaux, un examen sérieux s'impose, surtout lorsque les requérants font manifestement partie d'une groupe vulnérable.

L'appartenance à un groupe vulnérable est incontestable.

Les rapports internationaux confirment qu'il faut éviter les renvois vers l'Italie de parent seuls avec de jeunes enfants.

Dans de telles circonstances, on ne peut pas se contenter de dire que l'Italie a signé les mêmes conventions que la Belgique pour écarter la nécessité de l'examen du risque de violation de droits fondamentaux. C'est ce que la Cour européenne des droits de l'Homme a rappelé dans son arrêt MSS contre Belgique et Grèce.

Le risque d'atteinte aux droits fondamentaux et aux droits de l'enfant indique incontestablement que le moyen est fondé"

3.2. Verzoekende partij betoogt in essentie dat asielzoekers niet op dezelfde manier behandeld worden in de verschillende Lidstaten die deel uitmaken van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). De detentie-omstandigheden en het onderzoek van de asielaanvragen zijn soms problematisch waardoor het EHRM reeds de terugwijzing heeft gesanctioneerd omwille van een risico van schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij is een jonge moeder met een kind van twee maanden waardoor de verwerende partij de plicht had een onderzoek te voeren, gelet op het feit dat zij behoort tot een kwetsbare groep. Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waar eveneens slechts een tacit agreement was gegeven. In de bestreden beslissing wordt volgens de verzoekende partij verwezen naar internationale rapporten en wettelijke bepalingen zonder in concreto te onderzoeken wat er met haar en haar kind zal gebeuren bij terugkeer naar Italië. De verwerende partij heeft de mogelijkheid om, omwille van humanitaire redenen, af te zien van de toepassing van de Dublin II-reglementering. Verzoekende partij meent dat de situatie in Italië gekend is door de verwerende partij alsook het risico aldaar voor kwetsbare personen. Verzoekende partij verwijst naar een lijst gevoegd aan het verzoekschrift en stelt dat het Europees Hof telkenmale "rule 39" toepast wanneer de verzoekende partij deel uitmaakt van een kwetsbare groep.

Verzoekende partij citeert uit een rapport UNHCR van juli 2012 en OSAR van mei 2012 alsook uit een rapport van NOAS van april 2011 waaruit blijkt dat er opvangproblemen zijn in Italië en die adviseren geen kwetsbare personen naar Italië terug te sturen, waaronder ouders met jonge kinderen. Verzoekende partij meent dat geen afdoende onderzoek is gebeurd naar de materiële omstandigheden in Italië bij terugkeer en leidt daaruit een schending van artikel 3 EVRM af.

Verder betoogt verzoekende partij dat de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met het hoger belang van het kind. Verzoekende partij citeert uit rechtspraak van het EHRM. Er dient volgens de verzoekende partij een onderzoek naar de proportionaliteit gevoerd te worden tussen enerzijds het publiek belang en anderzijds het belang van de kinderen. Dit werd in casu niet gedaan. De afwezigheid van opvang voor een kind van twee maanden moet worden beschouwd als een onmenselijke behandeling, gelet op de jonge leeftijd van het kind. Zowel artikel 3 EVRM als artikel 22bis van de Grondwet hebben directe werking. Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind. Deze artikelen zijn bijgevolg geschonden door de bestreden beslissing. Gelet op het feit dat verzoekende partij met haar kind behoort tot een kwetsbare groep, kon de verwerende partij volgens de verzoekende partij niet volstaan met de vermelding dat Italië dezelfde overeenkomsten heeft getekend als België.

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepast tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.5. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met de problemen waarmee de Italiaanse autoriteiten kampen ingevolge het feit dat zij geconfronteerd worden met veel asielaanvragen. Verweerder heeft uiteengezet dat de Italiaanse autoriteiten vijf dagen op voorhand zullen verwittigd worden van haar komst, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Het gegeven dat het Italiaanse opvangnetwerk, net zoals het Belgische, op bepaalde tijdstippen verzadigd is laat evenmin toe te besluiten dat verzoekende partij dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad, met name arrest nr. 75 471 van 17 februari 2012 – die publiekelijk gekend is – en waarin een uitgebreide uiteenzetting wordt gegeven over het rapport van NOAS, *The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011*, waarnaar verzoekende partij ook in haar verzoekschrift verwijst met een link naar de website waarop dit rapport terug te vinden is doch waar zij slechts een gedeelte hieruit citeert terwijl het belangrijk is dat het geheel van de in dat rapport gedane vaststellingen in ogenschouw wordt genomen om tot een gefundeerde conclusie desbetreffend te kunnen komen. Uit dit rapport blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die via haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS-rapport die duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin II-verordening betreft, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centra, onder meer in Rome en in Malpensa. Zij die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. Ook in de luchthaven Fiumicino krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Specifiek – waar verzoekende partij erop wijst dat zij tot een kwetsbare groep behoort – stelt de Raad vast dat kwetsbare groepen voorrang krijgen en dit zeker wanneer het kwetsbare personen betreft die in het kader van de Dublin II-reglementering worden teruggestuurd (pagina 22-23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, hoewel er problemen zijn, zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat in casu niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich kan richten.

Evenwel blijkt ook uit het verslag dat, om een nog meer gedetailleerde analyse te verrichten het onontbeerlijk is dat de verzoekende partij alle concrete gegevens over haar situatie bijbrengt, minstens verhaalt indien zij van de verwerende partij verwacht dat haar onderzoek nog diepgaander zou zijn. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over haar situatie. De redenering van de verzoekende partij die eenzijdig de bewijslast legt op de verwerende partij of op de Raad, kan niet gevolgd worden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van feiten, ervaringen of omstandigheden die aannemelijk maken dat een overdracht naar Italië een mogelijke schending zou opleveren van artikel 3

EVRM. Het gegeven dat er geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De voorts algemene en beperkte verwijzing door verzoekende partij naar een aantal verslagen en rechterlijke uitspraken doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen inzake haar specifieke situatie. Waar de verzoekende partij uiterst summier citeert uit de UNHCR *recommendations on important aspects of refugee protection* in Italy van juli 2012 kan de Raad hieruit slechts afleiden dat de regionale overheden in 2011, gelet op de toestroom van kandidaat-vluchtelingen, gevraagd werden bijkomende opvang te voorzien. Evenwel blijkt hier niet uit dat dit niet gebeurd zou zijn of nog, dat de huidige opvangcapaciteit in Italië dermate te wensen overlaat waardoor de verzoekende partij verstoken zal blijven van opvang. Zoals uit het hoger besproken rapport van NOAS blijkt hebben kwetsbare groepen bovendien voorrang in de toekenning van een opvangplaats.

Ook uit het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten er niet in slagen alle overnameverzoeken zelf tijdig te behandelen, zoals blijkt uit het citaat van het OSAR rapport van mei 2012 – de link naar de website die verzoekende partij in haar verzoekschrift dienaangaande heeft gezet blijkt niet te functioneren - kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij in haar specifiek geval niet op een correcte manier onthaald en opgevangen zal worden. De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat de nodige maatregelen zullen worden genomen om de overdracht van verzoekende partij in de allerbeste omstandigheden uit te voeren. Verder blijkt uit het door de verzoekende partij in het verzoekschrift opgenomen summier citaat slechts dat er nog problemen zijn met opvang doch kan hieruit geenszins besloten worden dat de verzoekende partij, die als kwetsbare groep voorrang heeft bij opvang, zelf verstoken zal blijven van deze opvang. Het citaat waar gesteld wordt dat voor wat betreft kwetsbare groepen waarbij er indicaties zijn dat er medische, medicamenteuze of psychiatrische behandeling nodig is, de Italiaanse autoriteiten gevraagd hebben deze personen niet terug te sturen naar Italië omdat ze hier niet aan tegemoet kunnen komen, kan geenszins toegepast worden op de situatie van verzoekende partij nu niet blijkt dat zij of haar kind nood hebben aan dergelijke behandeling.

Het rapport van NOAS van april 2011 werd hiervoor reeds besproken.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Italië samen met haar kind zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

3.4. Het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (*Parl.St.* Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij daarom de rechtstreekse schending van dit artikel niet dienstig kan invoeren.

3.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont met haar betoog, gelet op voorgaande bespreking, geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.7. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.8. De door de verzoekende partij aangevoerde schendingen kunnen niet aangenomen worden. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER